

Forfatter: Bang, Herman

Titel: Udrag fra Stuk (Danske Klassikere)

Citation: Bang, Herman: "Stuk", i Bang, Herman: *Stuk*, udg. af Paul Nørreslet , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 67. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bang07val-shoot-idm140472356696352/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Stuk

naar de kom hjem fra Bal, Henrik og hun; og de havde snakket, mens hun sad her op paa Bordet i sin hvide Kjøle – lige til det blev Dag ... den lyse Dag ...

Tanten begyndte at sætte Tingene ind igen: Ja, sagde hun og saa' ud i Luften. Det var den Gang. Og hun faldt hen i Tanker, mens hun dækkede for Smørkrukken.

Herluf sagde »Godnat«. Det var, som han var helt beruset, da han kom op og stod ved Vinduet, hvor den stærke Morgenluft slog ind imod ham.

Dernede gik endnu et Par og sang:

Allons enfants de la patrie ...

Han faldt knap i Søvn, før han maatte op igen og i Skole.

Og saa kom de *sande* Efterretninger. Og blev ikke troet. Og da de *maatte* troes, førtes der i Skolen lange Debatter, hvor pludseligt de mest ustridbare fo'r op og slog løs; og i et Nu laa den hele Klasse i ét meningsløst vildt Prygleri – paa Livet løs, til ingen kunde mer ...

Men Tiden løb, og ogsaa de Indtryk viskedes ud og syntes saa glemte.

Det var Foraar. Den franske Lærer havde ladet Vinduerne lukke op, og den lune Luft fra Gaarden, hvor Lindetrærækken stod i Knop, gjorde Gymnasiasterne døsige. Læreren gennemgik Stilen med den røde Duks ved Siden af sig ved Katedret, mens Eleverne hang med døde Øjne over Bøgerne, kun Benene gik langs alle Bænkene uroligt som hidsige Perpendikler.

Læreren faldt hen og glemte Teksten, stirrende ud i den lyse Gaard, og mens han tav, og Duksen – som evindeligt – befølte, frem og tilbage, det tætte Udslet paa sin Pande, hørte man ikke andet end Bænkenes stadige Smaaknirken under de urolige Ben.

– Naa – hvor var vi, Læreren vendte sig mod Duksen, der fik Hænderne ned med et Ryk. De skulde gaa til en Læge med *det*, Sonne, sagde han og førte Penneskraftet hen mod den megen Blomstring.

Den røde Duks bøjede Hovedet væk fra Lyset, og langs Bænkene holdt Benene inde og blev stille med *ét*, som gik der en Engel gennem Klassen.